

deraf flydende Omfostninger afholdes. Jeg skal dernæst gjøre nogle Bemærkninger angaaende et andet Punkt, med Hensyn til hvilket der er stillet Vædringsforslag, nemlig det, der gaar ud paa at fastsætte en vis Straf for at forsømme at anmeldte, at man har fundet et blindi Anker eller forsømme at anmeldte, at man har fundet et med Bøie forsynet Anker. Grunden til, at jeg ikke har ment, at der var nogen særlig Grund til at fastsætte en saadan Straffbestemmelse, og hvorfor jeg heller ikke i det oprindelige Lovforslag har bragt Saadant i Forslag, er nærmest den, at vi hidtil ikke have haft nogen saadan Bestemmelse, og at der ikke er sporet nogen egentlig særlig Ulempe deraf. Jeg anser det nemlig for at være noget, der for det Første vanskelig vil kunne skjules, at et saadant Anker er fundet, det er Noget, som i Reglen vil komme til en hel Del Mennefters Kundskab. En Fordølgelse deraf, hvorved rette Giers Udkomst skulde gaa tabt, vil derfor vistnok heller ikke let finde Sted. Jeg skal hertil kun sige, at en Forsømmelse af at anmeldte et Anker, som maatte være flet i den Hensigt at tilvende sig det, jo vil kunne paadrage Strafsansvar. Spørgt er dette et Punkt, som jeg anser for at være i og for sig meget underordnet, og skulde det finde Thingets Bifald, at der fastfattes en Mulkt eller en anden saadan Straf — det maatte vel være en ikke stor Mulkt — for Forsømmelse med at anmeldte fundet af et Anker, skal jeg ikke have det Allermindste derimod; men jeg synes, som sagt, ikke, at man kan antage, at der i og for sig er nogen særlig Nødvendighed for en saadan Bestemmelse, da man hidtil har hjulpet sig uden den. — Svad angaar den Bestemmelse, der findes i § 00, som sigter til at forskaffe Funderen af et Anker en særegen Betyggelse, da skal jeg hertil bemærke, at der ved denne Bestemmelse flet ikke er tænkt paa Gieren, men kun paa Andre, som finde et Anker, og jeg finder det ganske naturligt, at man vil indrømme den, der har gjort sig den Veilighed at oplede et Anker, hvilket, som jeg før tillod mig at bemærke, maa antages at være et ikke ubetydeligt Arbeide i og for sig, en vis særegen fortrinlig Ret til at fiske det op igjen. Jeg synes, at man ikke kan Andet end finde det rimeligt, at det har vakt en stor Bitterhed blandt de Folk, der besatte sig med Sligt, naar saadanne Ufsælde enkelte Gange ere indtraadte, at Trediemand har forføgt paa at opfiske et Anker, som Andre iforveien have opledet og sat Bøie ved. Svad angaar de Bemærkninger, der ere blevne gjorte om Bestaffenheden af den Bøie, der skulde sættes ved Ankeret, da vil jeg sige, at, efter min Mening, man med Hensyn til saadanne simple Ting som disse ikke kan forlange den allerførste og mest udtyømmende Fuldstændighed. Jeg finder, at det dog i og for sig vilde være en høit besynderlig Fordring, om man vilde sige, at den Bøie, der skulde have de omhandlede Retsvir-

ninger, skulde være forsynet med en Paategning om, at den og den havde opledt Ankeret, og at han havde opledt det den og den Dag, Oplysninger, der jo maatte staa paa Bøien, i Fald man skulde kunne møde de Indvendinger, der i den Henseende bleve gjorte af den ærede Taler. Det forekommer mig at være altfor mange Ophævelser at forlange ved en Sag af denne Bestaffenhed. Forresten maa det jo vel antages, at naar Gieren selv er Funder, maa han ogsaa være berettiget til at nyde Godt af denne Bestemmelse, og at det altsaa, naar han eller Andre, som han dertil har engageret, og som forsaavidt altsaa have handlet paa hans Vegne, have fundet Ankeret og forsynet det med Bøie, vel maa antages som en Selsølgelse, at de, og derigjennem han selv, ogsaa nyde Godt af denne Bestemmelse. Jeg skal endelig med Hensyn til den sidste Paragraph angaaende Ophævelsen af de ældre Lovbud tillade mig at bemærke, at Grunden til, at jeg ikke har medtaget Plakaten af 1783 saavel som ogsaa en Plakat af 1816, er den, at jeg antager, at alle disse ældre Bestemmelser ere ophævede ved Plakaten af 14de November 1828, idet jeg opfatter denne Plakat som havende havt til Hensigt at samle alle de gjældende Regler om saadanne Ankeres Opfiskning, og jeg mener, at man vel ogsaa derfor har formuleret den, som man har, nemlig lagt Bøigten paa, at det skulde være en Bøie, der var flydende paa Vandet, for saalebes at gjøre de ældre særegne Bestemmelser i saa Henseende overflødige. Man vil ogsaa finde, at i Strandsforordningen af 28de December 1836, hvor der findes en Bestemmelse, som sigter til at holde disse Forskrifter om Ankerer udenfor de almindelige Regler for Vjerguing, der indbefattes i denne Forordning, har man heller ikke anset det for nødvendigt at nævne andre Lovbestemmelser end Plakaten af 14de November 1828 og disse to Plakater af 25de Marts 1824 og 25de August 1825; disse ere de eneste, man har anset det for nødvendigt at nævne udtrykkeligt for at opretholde dem, hvilket viser, at man ved Ufsattelsen af denne Forordning maa være gaaet ud fra at udtyømme de Lovbestemmelser, som man havde om denne Gjenstand. Naar jeg ikke har nævnt Reskriptet af 1831, saa er det, fordi det forekommer mig, at man vanskelig vil kunne eller i alt Fald vil det være meget tvivlsomt, om det vil være berettiget at betegne dette Reskript som en Lovbestemmelse, der kan være Tale om at ophæve, thi den hele Sætning om Tredages-Tristen hviler jo ikke paa nogen egentlig Lovbestemmelse, men i det Høieste paa en Fortolkning. Reskriptet selv, som jo altsaa var det, der skulde være det bindende, forsaavidt som det var udgaaet fra Kongen, var kun givet for Bestindien, og altsaa forsaavidt ikke umiddelbart gjældende her; men den Udtalelse, der medfører, at det er blevet anset for gjældende her, er kun en Rancellifrisvelse,